

La Riera

Revista d'humor i literatura
Redacció i administració: Pietat, 19

DIRECTOR: RAMÓN FERRER I MONTPLET

Pòrtic

A les acaballes de Febrer, de nou l'neu emblanquí e's carrers amb un llençol d'immaculada puresa.
Veure el poble revat és cosa tan agradable que els uis hi queden meravellats. La neu a petits borrellons, com una pluja de bolze, s'ha després del cel tot gris i s'ha anat posant sobre totes les coses, com si fos talment un vol de papallons cansats de vol. La terra l'ha rebut com un present; els arbres l'han ratiangu la sobra llurs braços brencaïlats i tot ha tremelat sota el seu bès enfredorit.

Ha nevat. Hem cobert la tines ra i hem vist el poble embanquinat com un paisatge de pessic.

La Dollancreda de can Blanc

En el repós que encén la nit d'argent
filen els arbres vaguetats de lluna;
l'aigua del rec fa crits de sol naixent
quan l'alba bruny de foc la boira bruna.
L'herba que abruga les arrels del bosc,
sap el trepig dels esquellots alegres;

i fa cançons eternes de sol post
l'ombra brodada pel se'spir dels gebres.
El verd lluminic de tanta quietut
perfuma el miracle del cel i de l'aire;
i, dins del misteri del bosc, la i mat,
la vida és una flor o és una flaire.

R. VILA I PARNIS

Qué té, l'amor?

Quina herba, ó quin enuig, ó quina llum
ha emmalaltit el cos de l'adorada?
Ara és més blanca i plena de perfum
i té una altra dolcesa en la mirada.

Una dolcesa tèbia i l'angorcs i
com el deliqui de la llum ponent;
més pàl·lida que abans, més amorosa,
i socava la un poc pel sofriment.

Camina amb passes lleus, entimidada,
ensomniats els ulls i el pensament;
llur veu té una blanor molt delicada
i té el somriure amarg com un lament.

I tota aquesta llarga candidesa
m'ha fet l'amor més viu i més puruc;
ara potser l'adoro amb més tendresa
i és més entimidat el meu ahuc.

Lluís TORRES

TINTORERIA

Rogeli Fletas

Carrer 14 d'Abril 618
(a'ans carrer Nou)
Telèfon 132

VICH

Tenyits

Rentats a sec

Plisats a maquina

Forreria de botons

Per a encàrres;

Conxita Rovira

(cala Adelaida)

Camprodón, 10

Arbúcies

A una mofena

Nena bruna com el cel
d'una nit de primavera;
tu que sèrves tot l'anhel
de la joventut riallera
fas riure el foc d'un estel
quén paseges per l'ocera.

Enric Vià

12 Maig 34

Fabrica de
Anissats
Licors i
Aixarops

Anton Gualba
ARGENTONA

Despatx Central
Santa TERESA, 30 Telèfon 64

MATARÓ

JOAN REUS

ARBUCIES

TELÈFON, N.º 5

Explotacions Forestals
Fàbrica d'Asserrar

CARBONS VEGETALS

Comerç de Fustes
de totes classes
del país.

Servei de transport en Auto-Camió d'Arbú-
cies a Barcelona tres dies la setmana i diari d'
Arbúcies a Hostalric i vice versa.

AUTOS TURISME DE LLOGUER

Representant de la casa Maderas Coll Viader
S.A. de Barcelona. Contratista de la Companyia
M. S. A. i de Camins de Ferro del Nord d'Es-
panya i altres. Representant de Ramoneda Ger-
mans de Barcelona, en el ram de botades i cèr-
cles de castanyer i avellaner.

He begut oli...

Volgut amic: Feia temps que no t'havia escrit, tan de temps, que potser et creies que ja m'havia oblidat de tu. Si aixó pensaves t'equivoques. Un bon amic, no s'oblida de qualsevol manera.

No t'escrivia perque no tenia res de nou per contar-te i per dirte el mateix de sempre preveia que la meua lletra resultaria carrinelona.

Peró avui tinc quecom per dir-te. Saps que? Doncs mira que em case! Ja sembla que veig la cara que posarás quan llegiras aixó. Tu saps que mai m'havia interessat cap dona i per aixó suposo que la meua revelació t'ha de caure damunt com una bomba.

T'explicaré el cas.

Un dia en Jordi, que es amic meu de tota la vida, va dir que volia demanar-me un favor. Tremolava com una fulla, tenia la mirada esllanguida, el posat afligit...

— Que et passa Jordi? - vaig dir-li.

— Estic passant un gran trasbalç...

— Que tens? Que et fa mal?

— Aixó! - digué posant-se la ma al cor.

— Vaja ja has begut oli! - vaig dir-li bromejant, però la rialla em quedá glaçada als llavis quan vaig veurer la cara d'apesarat que posava.

— No te'n mofis que aixó no son coses de riurer. I no pots compendrer el que es aquesta cosa que en diuen amor i et corra per dintre com un pessigolleig que a voltes et posa la rialla als llavis i altres et nega els ulls.

Mentres el meu amic parlava jo l'anava esguardant. La seva veu, els posats, tot em confirmá que el meu amic havia begut oli i que n'havia begut potser una mica massa, arribant fins a una borratxera d'enamorament.

— I ella que hi diu? - vaig preguntar quan vaig saber de que es tractava.

— No! per aixó vine a tú. Jo no gosaria dir-li mai a la Mercé que m'he titxat amb ella. Ella es mereix quecom mes que jó! No nó, no ho faria mai!

— Aixis qui ha de ter ho?

— Tu!!

— Jó?

— Si tes-me aquest favor. Parla-li de mi, mira quines son les seves intencions i si et ve a tomb i veus que ho ha de rebre be li dius... que jó... vaja ja ho saps!

— Que tu l'estimes?

— Si, aixó mateix. Ho farás?

Francament l'encarrec em va aturdir. Jo conquistar una noia per un altre?

En Jordi m'agafá la ma estretament, supticant i jó que fins llavors havia estat indecis, revestint-me de valor vaig dir amb una convicció que m'estranyá a mi mateix.

— Ho faré Jordi. Tingue's confiança.

* *

L'endemá ja vaig començar el joc. Vaig passar per davant de casa la Mercé, vaig veurer-la al portal i li vaig dir adeu. El dia vinent vaig dir li adeu i un altra paraula, l'altre dia dues paraules, l'altre tres, l'altre quatre i axi, augmentant matemàticament les paraules per dies, vaig arribar a sostenir-hi conversa, que era el que jo desitjava.

Varem començar per coses insubstancials. Pel temps, que si plourá que farà sol, que si a la pluja hi havia habitants i en fi d'un munt de coses, que parlant clar, no passen de criaturades per no dir bestieses.

La Mercé ja des del primer moment s'em feu extremadament simpatica. Quan parlava, ho feia d'una manera tan graciosa, que la conversa amb ella devenia agradosa fins al punt de no saber-la acabar. Tan m'havia encisat aquella noia que ja no hem recordava del meu amic.

I es que, sense jo volguer ho, fruit potser de la nostra amistat repentina, la meua voluntat s'anava inclinant cap a ella i pres en un estat d'extasi no m'adonava que el meu cor s'anava enxarxant en el parany de l'amor. Quan vaig adonar me'n, ja no hi era a temps. L'estiva!

* *

Pocs dies despres en Jordi em va escometrer.

— Què ja li has dit «allò» a la Mercé?

Jo de moment vaig torbar-me, però recobrant seguidament la serenitat, li vaig dir:

— No he tingut temps encara. Demà li diré. Primer calia fer-m'hi ben amic!

Les paraules de'n Jordi m'obriren els nris. Certament que jo havia estat un al·lucinat. Havia anat cap a la Mercé a complir una missió i menava els meus passos per uns viaranys que no em convenien.

El meu deure era el de complir la paraula que vaig donar al meu amic i la compliria l'endemà mateix, encara que s'hi oposés la meua voluntat

I l'endemà arribà i vaig trobar-me davant de la Mercé amb un posat tan pansit que ella m'ha-gué de preguntar què tenia.

El pas que anava a fer em tenia estemordit. Allavors vaig adonar-me de la manera com l'havia arribat a estimar. I heus aquí la meua paradoxa: Proposar a una dona que jo volia a que es casés amb un altre!

Però havia de fer-ho. En Jordi havia posat en mi la seva confiança i em veia precisat a complir la meua paraula.

Vaig mirar-la i sem negaren els nris. Mai l'ha via vist tan bonica, com en aquells instants, en què havia d'obrar contra els meus sentiments.

Haig de dir-te quecom, Mercé...

Ella m'adreçà l'esguard i els seus ulls serens que brillaren amb un reflexe de joia, eggaren les nines dels meus. Dessegnida vaig comprendre que presentia que li diria allò que hauria volgut dir-li. El seu posat em desarmà.

— Què has de dir-me?

— Haig de dir-te que...

No vaig poguer acabar la frase. Quelcom que em venia del cor em trabava la llengua.

— Què has de dir-me?

Aleshores jo, vençut, escoltant només la veu dels sentiments, vaig dir-li.

— Haig de dir-te... que t'estimo!

Vaig restar abatut. El cor m'havia trait!

No cal amic que et conti el demés. En Jordi, contra el que jo creia, no em feu cap retret, i es limità a dir que havia tingut més sort que ell i que sabia oblidar-la. Aixís és que et convido a casament. Em caso per Pasqua. No hi faltis.

El teu amic... MANEL

P. D. Si vols fer-me cap regal, que no sigui cap vas de nit, perquè ja me n'han regalat cinc

RAMÓN FERRER i MONTPLET

UNA LLIÇÓ

Davant de l'administració dels autos "La Hispano Hilarienea" que fa el servei de passatgers d' Arbúcies a Breda. Son les sis de matí i el cotxe està esperant el moment de marxa.

Mentrestant va venint gent que està de viatge: Dones que van a mercat, recaders, dos viatjants, una senyora i un senyor amb sa filleta i uns quants paltes que van a començar la setmana da en el veu poble de Gualba. Tothom pren seient i calla com si portés als ulls el poc desvetllament de l'hora. Només un dels dos viatjants baladreja qu'és un gust; acredita la professió: es un xerraire de marca.

L'auto ja està plé i el motor en moviment. Mes a l'anar per arrencar arriba coment en Mariano del Sorray, que va de company amb la colla de paletes que van a Gualba. Degut a l'atabalament que duia perquè l'auto li fugia, s'ha descuidat de donar els bons dies.

Alleshores el viatjant baladrer del qual s'ha sentat a la vora, li fa amb tó moçeta i lo suficientment alt perquè tothom el sentís:

— Escolteu mestre; no sabeu què fan les besties quan van a algun lloc?

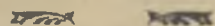
En Mariano ha entés l'agudesesa de l'ironia, però lluny d'amilanar-se, contesta amb tota la pansi-monia:

— Si senyor que ho sé: Es barregen amb les altres besties i no diuen res.

No cal dir que el xerraire va restar mut tot el camí, com per obra d'un miracle.

RAFAEL VILA

Ideal

Sento una set inexhaurible d'infinít i meravella! La meva ànima, com un ocell tornassolat, àvid de llum s'encela per copsar un bès d'estrella. Ella em mira i somriu. Somriure angelical i acollidor! Mes quan la seva galta casta i transparent, ès sota del meu llavi carnal i irreverent, s'esfuma fatal, com una dolça il·lusió.

Sento una set inexhaurible d'infinít i meravella! Davant mos ulls apareix un món fantàsiic, idel. I veig castells de vori i torres d'amatista i tendes de cristall. Aci, jo he bastit el meu palau d'ensomni. Es fet de blau de cel, de llum d'estrella, de música, de versos i de somni... Mes ai, el somni s'ha desfet i amb ell el món de meravella.

Sento una set inexhaurible d'infinít i meravella! I tinc l'afany d'enamorar a la princesa bella que viu en el país de l'utopia. Degota dels seus ulls un somni d'or i ès feta de claror i d'harmonia. Amor, ho impossible amor! Per què es debat mon cor en l'impossible? Tu ets un raig de llum que habita dins la ment, misteriosa, i incorporia i intangible com l'il·lusió que vaga per l'ample firmament.

Lluís TORRES

Prometença

Un esquitx de sol ha entrat pel porticó de ma cambra i amb el "bon jorn" que m'ha dat la mitja llum s'ha fet d'ambre.

Ha rigut tot el matí al fons de la ratlla clara deixatant en el coixí la són jova de ma cara

I m'ha dit: "Au, vina amb mi, que porto crits d'oreneta i el blau del cel faig flori dins la viola discreta"

Jo m'he alçat enamorat de tota la Primavera i quan la cambra he deixat el raig de sol ja no hi era

R. VILA BARNILS

La Hispano Hilarienca S. A. (Autos Correus)

Despatx central pels ferrocarrils de M. S. A. Servei combinat amb els d'aquesta empresa. Bitllet directe de ida i volta de Barcelona a Arbucies, Ptes. 10'50; Barcelona Sant Hilari Ptes. 14'50.

De Sant Hilari a Arbucies i Breda cada dia
De - - - i Hostalric -
De - - - a Vich cada dissabte
De - - - Santa Coloma - dilluns
D'Arbucies a Sant Celoni - dimecres
- - - Viladrau i Vich - dissabte

BITLLETS, INFORMACIONS a BARCELONA Despatx Central: DIPUTACIO, 257

De l'estació de Gualba als Manantials de SANT HILARI cada dia del 1 de Juliol al 15 de Setbre De Sant Hilari a la Font Picant cada dia matí i tarda, durant l'estiu.

Lloguers d'Autos Turisme i Omnibus per a famílies

Direcció i Administració:
C. Valls, 1 - Tele. 2

Administració i Despatx:
Camprodon, 9 - Tele. 16
ARBUCIES

Senyora . Senyoreta ..

S'ensenya de tellar
i confeccionar
SISTEMA MARTI
a càrrec de la profesora

CAMILA GIL

Carrer Camprodon, 71 - ARBUCIES

COLMADO i CONFITERIA
JAUME CLOPES

Reposteria, Confiteria en General, Vins i Xampanyes de marca: Especialitat en Pans de Pessic Elaboració de Turrons de Mel, Massapà i Iema Gran especialitat en TURRO MONTSENY

Camprodon 8 ARBUCIES

El Mocador

Renta que renta, la Marió! El cove de la rola al costat, els braços nusos i tornejats, els cabells deixats anar a l'oreig que els hi despentina i a mercé dels primers raigs de sol, que hi juguen amb els seus dits encesos.

Sota l'emparrat espesseït de verdor hi ha el safareig i ella, abocada a la rentadora, enfonsant la roba dintre de l'aigua, martiritzant-la després amb el picador que alça uns esquitxos que a voltes li arriben a la cara, posant-se damunt la seva pell com peries que els seus ulls omplenen de llum.

Amb quin delit renta! El seu cos àgil i es-cultural es mou amb el mateix encís d'ua flor gronxada per l'aire. Ara es blinea per agafar roba del cove, adés per esbandir-la o s'adreça i s'alça de puntetes per clavar la a l'estenedor.

I a voltes, quan l'aigua del safareig ha esdevingut ben quieta, la Marió inclina el cap i s'hi emmiralla i veu el seu rostre dintre de l'aigua, com el d'una sirena que tingués enveja de la seva formosor.

Allavors la Marió somriu i emvermelleix, com avergonyida d'aquella engruna de vanitat.

§ § §

La Marió ha girat l'esguard i sobtadament li ha caigut la roba que tenia als dits. Qué li ha passat? No res...

Pel camí de l'horta s'acosta un minyó. Ella de reüll l'ha mirat altra vegada i l'ha vist content, amb la cara radiant i portant a flor de llavis aquella rialleta que no s'hi fonia mai.

La Marió ara no és ella. Ha sentit dintre seu una cosa estranya que li ha portat un lleu tremolor. Les seves mans enfonsen la roba dintre de l'aigua amb nerviosisme, enlaira el picador i cau furient, picant desacompassadament i mou el cos sense harmonia com si fos una canya batent-se als braços de l'huracà.

I tot això és l'emoció que l'ha trasbalsada. Aquell minyó no li és indiferent i li agrada que vingui per veure'l d'aprop i no voldria que vingues perquè davant d'ell és feble, es torna petita s'encongeix dintre sí i s'avergonyiria si la seva

torbació revelés els secrets de la seva intimitat.

Sent què ell s'acosta. La seva passa seguida a cada instant s'aperebeix més... Ara el sent darrera seu i la Marió s'aboca a la rentadora per amagar la vermellor de les seves galtes.

§ § §

— Bon dia Marió.

Ella es gira, bon xic confesa.

— Bon dia Jaume.

Els dos es miren i ni l'un ni l'altre encerten a dir cap més paraula. En Jaume es tira la gorra endarrera i es grata el cap, com cercant paraules per començar una conversa o altra. Ella es treu un mocador petit i violat i es frega el ulls com si estés enlluernada. Allavors ell li diu:

— Marió... voldria demanar-te una cosa.

El rostre d'ella s'aclearix. Qui sap qué li dirà! Ara present la felicitat trucant a les portes del seu cor.

— Qué vols?

— Voldria que em donessis aquest mocador petit.

— El mocador? -- fa ella estranyada.

— Si Marió. Vols donar-me'l?

— Qué en faries?

— El guardaria gelosament. En les hores de soletat seria el meu companyó i cada vegada que el miraria pensaria en tu i en la traça de les teves mans que l'han brodat. Jo li parlaria i li diria el meu amor i quan de mica en mica li hauria transferit el meu cor, allavors et tornaria el mocador i el mocador et diria tot allò que ara jo no goso dir-te.

Callà uns moments i vegé que ella acariciava el mocador amb les mans tremoloses.

— Vols donar-me'l Marió?

La Marió li allargà el mocador i digué feblement:

— Ja te'l dono... -- i afegí: -- I torna'l com m'has promés.

Ell agafà el mocador, se l'acostà als llavis i digué:

— Te'l tornaré!

§ § §

Ara no renta la Marió. . El minyó s'ha perdut a una recolzada del camí. És tomba com ensunyada, pren el picador i el deixa de nou, com perduda en un món d'insomnis.

I en aquells moments de dolça i aquietat indiferent a tota cosa, el pensament li fuig del cap i vola darrera del fadrí i el mocador, com un papelló perdut dintre un jardí.

Ramón FERRER MONTPLET

ENDEVINALLA

En altre temps, en tenia
cada família un de sol;
ara la moda el canvia
i entre tois en fem estol.
Es fa amb pagesos garlaires
i amb senyors de guants de pell
i si l'abandones gaira
s'et farà molsa al clatell.

(el paraigua)

JOAN REUS

ARBUCIES

TELÉFON, N.º. 5

Explotacions Forestals
Fàbrica d'Asserrar

CARBONS VEGETALS

Comerç de Fustes
de totes classes
del país.

Servei de transport en **Auto-Camió d'Arbúcies a Barcelona** tres dies la setmana i diari d'**Arbúcies a Hostalric** i vice-versa.

AUTOS TURISME DE LLOGUER

Representant de la casa **Maderas Coll Viader S.A.** de Barcelona. Contratista de la **Companyia M. S. A. i de Camins de Ferro del Nord d'Espanya** i altres. Representant de **Ramonedá Germans** de Barcelona, en el ram de botades i cercles de castanyer i avellaner.

DOS SONETS

Absència

Ara que ets lluny, és quan et veig més bella.
Oh l'amor contemplant de pensament!
S'angelitza i es torna meravella
i el ceneix una llum opalescent.

Et veig com una flor, com una estrella
que habita lluminosa dins la ment
Ara et vesteix una, candor novella
com una alba visió d'encantament.

Que ets bella així, mirada en llunyania
nimbada de claror i fantasia!
Ets blanca com el somni de la llum;

com l'ideal blancor de les gavines,
com les líriques roses cristallines
que per tú ritmo d'oriental perfum.

A una col·legiala

Estic enamorat de vostra boniquesa
oh dolça verge del mirar sonor!
Teniu en vostra faç la primavera impresa,
i tot al vostre entorn xiscla d'amor

Son bella com el somni d'una ideal princesa;
deixeu darrera vostre un regueró de llum,
i plau només a vostra juvenesa
les flors, la lira, els versos i el perfum.

I vos massa innocent i candorosa,
oh rara concreció d'una àmfora harmoniosa
que el pensament eleva a l'ideal,

no sabeu res de la visió dorada
que percaça la fantasia alada
per la regió de l'harmonia sideral
Lluís TORRES

GRAFICS

EL BAIX MONTSENY

ARBUCIES

ESQUITXOS

En aquesta Secció que serà dedicada a la nostra joventut, publicarem tots els "esquitxos" que ens trametin, sempre que no siguin ofensius i que la Direcció els jutgi pertinents.

Joan Bosc : El teu bigoti em té desmaiada. Per que no m'estimes? Julieta.

Morena : Recorda't d'aquell ball que hem de ballar per Carnaval, Si em fas el salt me la pagaràs! Quicu.

Joaquim Gisbert : Voldria saber qui et fa aquest llacet que portes. Es una mona-

da! Greta.

M. Freixes i R. Sansas : Teniu molta - grapa - servint "almejas". Us felicitem perquè també vol el seu mérit. Dos desesperats.

Escolta M. Gou... però no no, ja en parlaré un altre dia.. Fideu.

— CORRESPONDENCIA —

Julieta : Publiquem el seu equitx i si ens vol creurer, no s'encaparri amb bigotis.

Quicu : Queda complagut i no fassi cap disbarat

Dos desesperats : Calma, calma...

Greta : Trobem que la seva pregunta es una mica indiscreta. Però, l'hem publicat.

Fideu : Home, per no dir res, podia estalviar-se la tinta!

Cal que tinguis present, car llegidor, que al afavorir amb les teves compres als nostres anunciants, afavoreixes la nostra publicació

Fabrica de
Anissats
Licors i
Aixarops
Anton Gualba
ARGENTONA

Despatx Central
Santa TERESA, 30 Telèfon 64

MATARÓ

Trista

Si feia tart m'esperaves
al darrera de la porta,
i, tot renyantme, em donaves
una abraçada més torta!..

A dintre la sepultura
m'esperes avui sentada,
i ab l'absencia que tant dura
com té d'ésser l'abraçada!

ANGEL GUMERÀ

— El dia primer de Febrer, prengué possessió dels seus càrrecs, el nou Ajuntament, siguent elegit batlle en Josep Iglesias.

Tal com es preveia, les festes de Carnaval transcorregueren animadíssimes, amenitzant els balls de l'Ateneu, l'Orquestrina Pensilvània i els del Reneixement i l'Orquestrina «La Arbucienca». Hi hagueren més disfresses que altres anys.

— Segons rumors, aquest istiu vindrà a istiuçar a la nostra vila, l'as dels galans cinematogràfics, en Maurici Chevalier. La causa diu que és que li ha una arbucienca que li té el cor robat.

— A causa d'un atac d'apendicitis, hagué d'ésser solmés a una operació cirúrgica el nostre bon amic, en Ferran Masferrer.

— Durant els dies que portem de Quaresma, han desfilat pels escenaris arbucienca els «ductos, LES MESSEGUER, GERMANES DOLLY, GERMANES FONT, THE VILLY STAR, CHELO AND XARLES i les cançonetistes BANCCELLS, TRINI SEBRANO i els intermediaris, MINUTO i LINDER.

— El dia 4 d'aquest mes, el quadre d'aficionats de la joventut política i recreativa de l'Ateneu, posà en escena l'obra d'Apel·les Mestres «La Presentalla» i el sàinet «A cal retratista».

— El dia 11, tarda i nit, actuarà en el teatre del Reneixement arbucienca, la secció teatral de l'Agrupació Pal·las, d'aquesta vila, que posarà en escena les dues grans obres d'Ignasi Iglesias, «La Mare Eterna» i «La Resclosa», junt amb la comèdia «Gomes d'elástic» de Ramón Ferrecr i Montplet i el sàinet de J. Asmarats, «Els deixebles de Sherlok-Holmes».

— El nou Ajuntament ha prés l'adord de canviar la retolació dels carrers de la nostra vila, sota l'ordre de noms següent:

Plaça de la Constitució per PLAÇA de la REPUBLICA.

Carrer Major per Carrer de FRANCESC MILANS.

Carrer del Bern per carrer de JACINT VERDAGUER.

Carrer de Snt Jaume pel d'IGNASI IGLESIAS.

Carrer del Castell pel de GALAN i GARCIA HENANDEZ.

Carrer Camprodon pel de FRANCESC MACIA.

Carrer del Sorrai pel de PAU IGLESIES.

Carrer de Snt Antoni pel de PONT VERMELL.

Carrer de l'Estenedor pel de PI i MARGALL.

Carrer de Magnes pel de FRANCESC LAYRET.

Carrer de la Pietat pel de ANGEL GUIMERA.

— El quadre d'aficionats del Reneixement també estar preparant una funció per l'últim diumenge de Quaresma.

MOVIMENT DEMOGRAFIC DE GENER

DEFUNCIONS: Antoni Pastells Borrell, Salvador Farcet Soler, Pere Ballús Camps, Anna Roura Garcia, Antonia Vergés Castanys.

= Pel Gener s'han maridat Joan Canals i Buixalleu amb Joaquima Riera Oliu; Joan Recarens Puig amb Dolors Riera Obiols i a Granollers l'arbucienca Josep Vilaró Pasqual amb Concepció Canals Baixeras. Bona sort!

= NAIXEMENTS: Josep Canals Casadesus; Joan Bagné Canaleta i Joaquim Vinyas Comajua.

MOVIMENT DEMOGRAFIC de FEBRER

CASAMENTS: Salvador Geremias amb Pilar Masó.

NAIXEMENTS: Núria Comas Bancells, Lluís Taberner i Anger i Teresa Ribas i Pinsu.

DEFUNCIONS: Enrie Mercader i Serradell,

Doble y horroroso suicidio

Padres que teneis hijos,
hijos que tenís padres,
madres que teneis hijas
e hijas que teneis madres,
escuchad la triste historia
de un marido y una mujer
que cortaron su existencia
un día al amanecer.

En Matagatos de Arriba
y en un pobre caserón
habitaba un matrimonio
con muchísima ilusión.
El marido se llamaba
Pe lro Pepino i Pepon
y la esposa, Mariana
Marieta i Marión.

Ambos vivían felices
y se amaban con pasión,
hasta que la suerte perra
les hirió el corazón.
Un día la Mariana
levantó mucho el porrón
mientras Pedrotrabajaba
la huerta del tío Antón.

Llegó el marido cansado
y con estupefacción
encontró a la Mariana
tocando el acordeón.
La mujer cantaba coplas
con estilo picarón,
dedicadas al buen vino
que le daba inspiración.
-Mi mujer, que ha pasado?
_He levantado el porrón!
_Oh -dijo Pedro aturdido -

mi mujer un borrachón!
Ella le dijo: Pepino
cantemos un alirón?
I el dijo: Mariana
te arranco del corazón!
Jamás quisiera quererte
y cumpliendo mi intención
voy a buscar el remedio
de cortar nuestra unión!

Pedro quería matarse
y por desesperación
no tenía, ni escopeta,
ni revolver, ni cañón.
Sentado con gran tristeza
sobre de un viejo cajón,
el desdichado marido
buscaba la solución.

I tras de mucho meditar
encontró a satisfacción
una idea luminosa
para ser su perdición.
Con un lápiz que tenía
se partió el corazón
y así acabó su vida
Pedro Pepino y Pepon.

I la pobre Mariana
loca de desesperación
se mató al rayar el día
con un golpe de porrón!

He aquí la triste historia
del desdichado Pepon
y su esposa Mariana
Marieta y Marión.

Montplet Ferrer y Ramón
S. A.

ESCAPÇA!

Qui no havia conegut, en la seva època, a En Crisófor Ubach?

En «Tóful», com així se'l nomenava, i que havia conviut amb nosaltres durant l'última quarta part del segle passat, havia sigut un home en extrem original. Magre com un barrot de cadira, nas d'esperver i bigoti de raspall, mig socarrimat de massa aprofitar les puntes de «cigarro»; la gorra entaturada fins a mitja cara amagant més o menys aquells ulls petits, vermells i llagrimosos. Solia anar molt mal endreçat i brut, aparentant el seu «físic» anar molt endarrerit d'apats, es a dir: l'escut dels míserables. Aixó si era de molta bondat i un bon company. Era pecat fer-li mal.

Nerviós i avalotat en extrem, però falaguer i parlador amb aquella veu d'alcohòlic greu i confosa com la del contrabaix que tocava.

El nostre «héroe», tocava el contrabaix, és a dir: era músic; un pobre músic; molt de pobre i poc de músic. L'empèr el, com tots els del seu «ram» tenia un altre element, un altre mitjà, per a defensar el seu pa de cada dia: ell, era sabater.

El ser sabater, encar que sembli paradoxíc, sínó és ben compatible és molt justificat i necessari a n'el músic rural. L'art en un poblet, no dona o dona poc per viure i és precis procurar-se un altre arbitri, un altre font d'ingressos; i un xic d'aquest i una mica d'aquell, l'un ajuda a l'altre, o l'altre a l'un, se'ns el que pren més preponderància, perquè un mal sabater pot ésser un bon músic; o un mal músic un bon sabater, com pot dar-se el cas «raro» de sé un bon sabater i un bon músic; però és el cas que el nostre Tóful, era un mal músic i un mal sabater.

Ell no era un artista de la mitja-sola ni un virtuós del contrabaix, però ho era de les cartes. El joc el seduïa, no li podia fer més, era la seva il·lusió. Si hagués tingut company i diners haguera passat vuit dies sense moure's d'una taula de café, barrejant, escapçant i donant. Però, era tan desgraciat que sempre li tocava de perdre, sempre; el perseguia la «mala estrugància»: semblava que la pega de l'arquet i de la nyinyola se li hagués encastat a les cartes, cridant venjança. Prou havia fet el propòsit de no jugar, de no tocar mai més cartes, i cró ja! escapça i tornen-hi. Ni aquelles solemniais paraules de «mai més caus, mai més tuttis i cops a la berra» pronunciades en la memorable vetllada en que li fou re-

galat per: el «Cassinó Arbucien» un magnífic contrabaix, valgueren, per res. Ell, dali que dali a les cartes i vinguen «caus» i vinguen «tuttis», però aquells cops a la berra varen ésser aigua en cistella. El pobre contrabaix va restar abandonat en un recó que fins les rates varen fer niu dintre la seva acústica panxa. Sols se li tréia la pols i els nius de rates quan algun Sant feia el miracle de llogar la cobla per a celebrar llur festivitats.

Llavors amb dues cordes velles i una d'espart «acompanyava» als seus companys de «causa» grinyolant mandrosament, fins acabada la festa que retornava a llur captiveri i el seu amo a llur feina habitual: a les cartes.

Un dia com de costum, havent dinat — si és que hagués dinat — entrà al caté d'en Torres i cap a la feina. Comença una partida de «cau de cine el tanto». Mentres donen cartes treu la paquetilla, paper i mistos; es fa un altre donat i aprofita el temps per posar «tabaco» sobre el paper; l'hi fan un «cau» i cau la meitat del tabac que ha posat sobre el paper. Es fa un altre donat; atgeix tabac i cargola el cigar; «canta ronda» l'ennemic i se li buida el cigar.

— Més «caus» i més «rondes» i més «tabaco» per terra. Amb dues partides escasses havia gastat mitja paquetilla sense haver pogut fer un «cigarro».

A les nou del vespre encar estava dali que dali, amb tanta mala sort que ja ho acabava de perdre tot; ja no tenia tabac, paper ni mistos sols li quedaven ja pocs e ntims, però res; ell term allà. Comença una altra partida i, amb algú «cau» i alguna «rondeta» que va cantar, l'home es va animar un xic, quan al ser a «baix», res, la mala estruga; «cau, recau» i para l'esquena Tóful; l'hi encasten un «Sant Vicens» al clatell.

Al veure-ho tot perdut s'aixeca d'una revolada com si l'hagués picat una avespa i posant-se les mans al cap i la gorra enrera exclama desesperat per tanta dissort.

— Mai més «caus», mai més jocs, mai més cartes. Plego per sempre més.

Al mig segon escás d'aquella «retirada» tan solemnia i en mig de la estupefacció i la «riota» dels companys s'aseu de nou, agata les cartes — que encar eren calentes — i quan tots creïen que les estriparia almenys en deu mil trosos, és dirigeix a n'el que li corresponia i diu remugant amb aquella veu greu i confosa com la del contrabaix que tocava: || ESCAPÇA !!

MAQUINARIA

Material Eléctrico
Lampisteria
Bobinaje de Motores
Electricidad, Suministros
Radio Telefunken
Bombas Bicch
Lamparas Osram
Las Mejores Marcas

MATEO REGAS

Almacenes y Oficinas
Abeuradors, 6
Teléfono, 14

GERONA

XAMPANY

FREIXENET

Caves a
Sant
Sadurni
de
Noia

ALTA CALITAT